

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: [redacted], státní příslušnost Ukrajina
bytem [redacted]
zastoupena [redacted], advokátem
sídlem [redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, č. j. MV-63288-4/SO-2014

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, č. j. MV-63288-4/SO-2014 (dále také jen „*napadené*“

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra (jako správního orgánu prvního stupně, dále také „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 20. 3. 2014, č. j. OAM-59381-12/DP-2012 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečná činná dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Řízení bylo zastaveno z důvodu, že žalobkyně ve stanovené lhůtě správnímu orgánu prvního stupně nedoložila požadovanou náležitost žádosti – potvrzení finančního úřadu o neexistenci nedoplatků, tj. žalobkyně neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Žalobkyně se dále domáhala zrušení také prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost postupu žalovaného, když žalovaný nesprávně posoudil prvostupňové rozhodnutí ze dne 20. 3. 2014, č. j. OAM-59381-12/DP-2012 (v žalobě nesprávně uvedeno rozhodnutí ze dne 3. 6. 2016, č. j. OAM-36864-17/DP-2015) a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, neboť nebyly dodrženy zákonné lhůty pro (vydání) rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobkyně, stanovené zákonem o pobytu cizinců. Rozhodnutí mělo být vydáno nejpozději do dvou měsíců po doplnění žádosti žalobkyně.
3. Žalobkyně namítala, že po doplnění své žádosti o požadované dokumenty nebyla správním orgánem prvního stupně vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 2 a 3 správního řádu; žalobkyni tak byla odepřena zákonná možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán této povinnosti po dobu 16 měsíců ode dne, kdy žalobkyně část požadovaných dokumentů doplnila, do dne, kdy byl správní orgán schopen rozhodnout, nedostál. Žalobkyně tak byla po celou dobu v dobré víře, že veškeré dokumenty řádně doložila, a čekala na rozhodnutí, jež mělo být vydáno nejpozději do dvou měsíců po doplnění. Žalobkyně si nebyla vědoma, že jeden dokument zapomněla přiložit. Správní orgán prvního stupně mohl žalobkyni během uvedené doby ještě jednou vyzvat k nápravě (dle § 3 a § 4 správního řádu). S ohledem na faktickou délku na řízení, kdy rozhodnutí ve věci nebylo ani věcné, je zřejmé, že by opětovné vyzvání délku řízení pouze pro chování a zavinění žalobkyně neprodloužilo. Žalobkyně dokumenty, kromě jediného absentujícího, doložila, poskytla dostatečnou součinnost.
4. Žalobkyně dále namítala, že absentující dokument není podstatnou náležitostí žádosti, kterou požaduje zákon, a ani tato náležitost není uvedena na informativních stránkách Ministerstva vnitra. Požadovaný doklad je tak v rozporu s ust. § 6 odst. 2 správního řádu.
5. Žalobkyně namítala, že napadené i prvostupňové rozhodnutí není v souladu s ust. § 2 odst. 3 správního řádu, tj. je v rozporu se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a zásadou proporcionality. K této zásadě žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 28/98 a Pl. ÚS 5/01, které se zabývají otázkou proporcionality zásahu správního orgánu do subjektivních práv. Dle žalobkyně nejsou napadená rozhodnutí přiměřená a žalobkyně jejich vydání označila za libovůli. Dle žalobkyně došlo k porušení jejích práv, k procesním vadám řízení a k vydání nezákonného rozhodnutí.

6. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil skutkové skutečnosti, neboť správní orgán nesprávně posoudil existenční minimum žalobkyně. Správní orgán vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně žije se svým manželem ve společné domácnosti, přestože žalobkyně žije sama.
7. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný i správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vůbec nepřihlédli k tomu, zda a v jakém rozsahu bude znemožněním pobytu žalobkyně na území ČR zasaženo do jejího práva na soukromý a rodinný život. Žalobkyně k tomu odkázala na vyrozumění Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, v řízení o správním vyhoštění žalobkyně z území členských států EU dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, vedeného pod sp. zn. KRPA-153210/ČJ-2017-000022, ve kterém bylo žalobkyni sděleno, že by rozhodnutím o správním vyhoštění bylo nepřiměřeno zasaženo do soukromého a rodinného života cizinky a současně bylo prokázáno, že žalobkyně není držitelkou platného oprávnění k pobytu; žalobkyně byla vyrozuměna o tom, že řízení bude nadále vedeno dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle nějž policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, u nějž nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území. Prvostupňové a ani napadené rozhodnutí se nezabývalo tím, že žalobkyně na území ČR pobývá dlouhodobě, že žalobkyně po tu dobu přerušila veškeré vazby v zemi původu a nemá se kam a ke komu vrátit. Žalobkyně se naučila dobře česky, je zde zvyklá, má zde práci, chová se slušně, daně platí řádně, neporušuje zákony.
8. Žalobkyně také namítala přehnaný formalismus a nepřiměřenou přísnost ve věci posuzování žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, a to především z důvodu nepřihlédnutí k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
9. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji jako nedůvodnou zamítnout. K žalobním námitkám uvedl, že se shodnými námitkami žalobkyně již v napadeném rozhodnutí zabýval a k tomu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný k tomu dále uvedl, že žalobkyně ve stanovené lhůtě do vydání prvostupňového rozhodnutí nepředložila náležitosti požadované dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 ve spojení s § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců; žalobkyně byla správním orgánem prvního stupně vyzvána k odstranění vad žádosti, k čemuž jí byla poskytnuta dostatečná lhůta spolu s poučením o následcích neodstranění těchto vad. Jestliže žalobkyně některou z obligatorních náležitostí, stanovených v zákoně o pobytu cizinců, ani po výzvě ve stanovené lhůtě nepředložila, šlo o podstatnou vadu žádosti, jež brání v pokračování řízení a byly tak dány důvody pro zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný k otázce koncentrace řízení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36. Nadto se v případě rozhodnutí dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu jedná o procesní rozhodnutí, ve kterém správní orgán nezkoumá přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastnice řízení.
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí

(ust. § 75 zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“); rozhodoval přitom ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil a žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a ve smyslu ust. § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. se tak má za to, že žalobkyně k rozhodnutí bez nařízení jednání udělila souhlas. Městský soud shledal, že žaloba není důvodná.

11. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
12. Žalobkyně dne 18. 9. 2012 podala k poštovní přepravě žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ dle § 44a zákona o pobytu cizinců; žádost byla správnímu orgánu doručena dne 19. 9. 2012.
13. Správní orgán prvního stupně žalobkyni výzvou ze dne 17. 10. 2012, č. j. OAM-59381-4/DP-2012, vyzval dle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti ve lhůtě 30 dnů od doručení této výzvy, neboť žádost žalobkyně neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 ve spojení s § 35 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona o pobytu cizinců, a to originál cestovního dokladu, doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, doklad o cestovním pojištění, platební výměr daně z příjmu, potvrzení finančního úřadu o nedoplatecích (tzv. potvrzení o bezdlužnosti) a fotografii. Správní orgán prvního stupně absentující náležitosti žádosti ve výzvě podrobně popsal a žalobkyni současně poučil o následcích neodstranění nedostatků ve výše uvedené lhůtě. Správní orgán prvního stupně řízení současně přerušil dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu usnesením ze dne 17. 10. 2012, č. j. OAM-59381-5/DP-2012. Předmětná výzva k odstranění vad žádosti a usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 29. 10. 2012.
14. Žalobkyně dne 29. 11. 2012 podala k poštovní přepravě tyto dokumenty: platební výměr daně z příjmu, doklad o cestovním pojištění, vč. dokladu o jeho zaplacení a fotografii.
15. Žalobkyni bylo dne 20. 3. 2014 doručeno vyrozumění o pokračování v řízení podle § 65 odst. 2 správního řádu ze dne 13. 3. 2014, č. j. OAM-59381-11/DP-2012.
16. Dne 20. 3. 2014 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, prvostupňové rozhodnutí, č. j. OAM-59381-12/DP-2012, kterým bylo správní řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to z důvodu, že žalobkyně ve stanovené lhůtě správnímu orgánu prvního stupně nedoložila potvrzení finančního úřadu o neexistenci nedoplateků. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 28. 3. 2014.
17. Žalobkyně dne 8. 4. 2014 dala k poštovní přepravě odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 10. 4. 2014.

18. Žalobkyně dne 22. 4. 2014 dala k poštovní přepravě potvrzení finančního úřadu o neexistenci nedoplatků ze dne 22. 4. 2014, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 24. 4. 2014.
19. K odvolání žalobkyně vydal žalovaný dne 9. 1. 2017 napadené rozhodnutí, č. j. MV-63288-4/SO-2014, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2014, č. j. OAM-59381-12/DP-2012.
20. Žalovaný v odůvodnění napadené rozhodnutí nejprve shrnul průběh správního řízení a obsah odvolání žalobkyně, včetně jeho doplnění. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k odvolacím námitkám žalobkyně s odkazem na ust. § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců uvedl, že je ze spisového materiálu zřejmé, že žalobkyně ve stanovené lhůtě a ani do vydání prvostupňového rozhodnutí nedoložila požadované potvrzení finančního úřadu o neexistenci nedoplatků a živnostenské oprávnění. Dále uvedl, že dle výpisu z živnostenského rejstříku vyplývá, že žalobkyně v období od 1. 4. 2013 do 24. 4. 2014 neměla platné živnostenské oprávnění. Žalobkyni byla stanovena dostatečně dlouhá doba k doložení zákonem stanovených náležitostí. Správní orgán prvního stupně ve výzvě přesně charakterizoval nedostatky žádosti, včetně toho, jak tyto vady odstranit; žalobkyni dále poučil o následcích neodstranění vad žádosti – zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobkyně svou povinnost přes výše uvedené nesplnila.
21. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k odvolací námitce žalobkyně, že se nejednalo o podstatné vady žádosti, uvedl, že náležitosti žádosti o pobyt na území stanovuje zákon o pobytu cizinců; jestliže žalobkyně ani přes výzvu správního orgánu ve stanovené lhůtě některou z obligatorních náležitostí nepředloží, tak tato podstatná vada žádosti brání správnímu orgánu v pokračování řízení a jedná se tak o důvod pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
22. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k odvolací námitce žalobkyně dále uvedl, že potvrzení finančního úřadu o neexistenci nedoplatků ze dne 22. 4. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno až dne 24. 4. 2014, tj. po výzvě správního orgánu prvního stupně k doložení odůvodnění odvolání ze dne 16. 4. 2014, č. j. OAM-59381-15/DP-2012 (*pozn. soudu* – v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedeno ze dne 14. 4. 2014). Žalovaný z uvedeného dovodil, že žalobkyně o potvrzení finančního úřadu o neexistenci nedoplatků požádala dne 14. 4. 2014, tj. více než 14 dnů po doručení prvostupňového rozhodnutí. K tomu žalovaný odkázal na ust. § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně požadovaný doklad doložila až v rámci odvolacího řízení, v řízení před správním orgánem prvního stupně. Takový postup tedy nedopovídá uvedené zásadě koncentrace řízení, jež omezuje možnosti účastníka řízení v odvolání uvádět nové skutečnosti; tato zásada má vyloučit, aby účastníci v odvolání, či v odvolacím řízení přicházeli s novými skutečnostmi, či návrhy důkazů, které jim již byly známy a které již mohli uplatnit v řízení před správním orgánem prvního stupně. Správní řád vyžaduje po účastnících procesní bdělost a ostražitost při hájení svých práv.

23. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k odvolací námitce žalobkyně, že došlo k porušení § 36 odst. 2 a 3 správního řádu, uvedl, že tato je irelevantní; vymezením uvedeného procesního práva účastnice řízení je, aby znala všechny podklady pro rozhodnutí. Materiálním podkladem pro užití § 36 správního řádu je situace, kdy došlo ke změně skutkového stavu, především když došlo správním orgánem prvního stupně k provedení důkazů, o nichž účastnice řízení nevěděla. V posuzované věci správní orgán prvního stupně neshromažďoval žádné podklady pro rozhodnutí ve věci, pouze vydal procesní usnesení, kterým řízení zastavil z důvodu nedoložení uvedených podkladů (dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců).
24. Městský soud v Praze následně napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění dalších předpisů, dále jen „ř. s.“), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 ř. s. vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Podle ust. § 44a odst. 3 *in fine* zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. 6. 2014, na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.
26. Podle ust. § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 4. 2013, je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit
- a) náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e),
 - b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmíněk uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu,
 - c) doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence,
 - d) potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost,
 - e) jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem, dále potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále,

f) na požádání platební výměr daně z příjmu.

27. Podle ust. § 169 odst. 9 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. 6. 2014, žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo žádost o prodloužení doby platnosti tohoto víza ministerstvo vyřídí ve lhůtě do 14 dnů.
28. Podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
29. Podle ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu může správní orgán řízení usnesením přerušit současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2.
30. Podle ust. § 65 odst. 1 správního řádu po dobu přerušení řízení činí správní orgán a účastníci úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodů přerušení. Správní orgán může rovněž činit úkony podle § 137 odst. 1 a § 138. Lhůty týkající se provádění úkonů v řízení neběží. Lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů uvedených v § 64 odst. 1, a neskončí dříve než 15 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo.
31. Podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
32. Podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
33. Městský soud předně podotýká, že se v nyní posuzované věci jedná o rozhodnutí procesní povahy, nikoli o rozhodnutí ve věci samé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Azs 210/2016-48, jak bude podrobněji rozvedeno dále; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Napadeným rozhodnutím došlo k zamítnutí odvolání žalobkyně a potvrzení usnesení správního orgánu prvního stupně, kterým bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná dle § 44a zákona o pobytu cizinců.
34. Městský soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že v řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná dle § 44a zákona o pobytu cizinců nebyly dodrženy zákonné lhůty stanovené v zákoně o pobytu cizinců, což způsobuje nezákonnost

rozhodnutí. Rozhodnutí mělo být dle žalobkyně vydáno nejpozději do dvou měsíců po doplnění její žádosti.

35. K námitce nezákonnosti rozhodnutí z důvodu nedodržení lhůt stanovených zákonem o pobytu cizinců městský soud uvádí, že prvostupňové rozhodnutí skutečně nebylo vydáno ve lhůtě dle ust. § 169 odst. 9 zákona o pobytu cizinců, tj. ve lhůtě 14 dnů ode dne podání žádosti žalobkyně (nikoli jak žalobkyně v žalobě tvrdila ve lhůtě 2 měsíců po doplnění své žádosti).
36. Řízení o žádosti žalobkyně bylo zahájeno doručením žádosti správnímu orgánu prvního stupně dne 19. 9. 2012 (ust. § 44 odst. 1 správního řádu), přičemž prvostupňové rozhodnutí ve věci bylo vydáno (resp. vypraveno) až dne 25. 3. 2014. Poslední den lhůty pro vydání rozhodnutí přitom připadl na den 3. 10. 2012. Podle ust. § 71 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, přičemž vydáním rozhodnutí se ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) téhož zákona rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení podle § 19 správního řádu, popř. jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám. Na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost poté vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“. Prvostupňové rozhodnutí tak bylo vydáno jeho předáním k doručení prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dle § 19 odst. 2 správního řádu, tj. dne 25. 3. 2014.
37. Je pravdou, že správní řízení bylo usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 10. 2012, č. j. OAM-59381-5/DP-2012, přerušeno dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, když současně byla žalobkyně správním orgánem prvního stupně vyzvána k odstranění vad žádosti výzvou ze dne 17. 10. 2012, č. j. OAM-59381-4/DP-2012; žalobkyni bylo usnesení společně s výzvou doručeno dne 29. 10. 2012. Žalobkyně byla poté vyrozuměním správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 3. 2014, č. j. OAM-59381-11/DP-2012, vyrozuměna o pokračování v řízení, které jí bylo doručeno dne 20. 3. 2014.
38. Jak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, publ. pod č. 2871/2013 Sb. NSS, uvedl: „*v případě přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu se pořádková lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu staví v souladu s § 65 odst. 1 správního řádu nikoli až ode dne přerušení řízení či ode dne oznámení výzvy podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, která má být ostatně vydána současně s usnesením o přerušení řízení, ale zpětně již ode dne, kdy správnímu orgánu došla daná žádost trpící příslušnými vadami, tedy vlastně od počátku řízení (shodný názor viz [redacted], J. Správní řád. Komentář. 2. aktualizované a rozšířené vyd. Praha: [redacted] POLYGON, 2012, s. 587), a její běh poté pokračuje (v daném případě de facto začíná) až patnáctým dnem ode dne skončení přerušení řízení. K tomu, aby se tak stalo, je ovšem podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba, aby tato lhůta pro vydání rozhodnutí byla v době přerušení řízení stále zachována, tedy aby nedošlo před přerušením řízení k jejímu marnému uplynutí“.*
39. V nyní posuzované věci tedy sice došlo k přerušení řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, ovšem stalo se tak až po uplynutí čtrnáctidenní lhůty pro vydání rozhodnutí (ust. § 169 odst. 9 zákona o pobytu cizinců), tj. po dni 3. 10. 2012. Městský soud tak musí konstatovat, že přestože žalovaný v předmětné řízení žalobkyni vyzval k odstranění vad její žádosti a současně předmětné řízení přerušil, nemá tento úkon vliv na

běh lhůty pro vydání rozhodnutí. Lhůta k vydání prvostupňového rozhodnutí tak marně uplynula dnem 3. 10. 2012.

40. Městský soud k tomu uvádí, že uvedená vada řízení nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Co se totiž lhůty pro vydání rozhodnutí týče, jedná se o lhůtu pořádkovou. Její zmeškání tak nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Jak Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33, publ. pod č. 2985/2011 Sb. NSS, konstatoval: „*nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Uvedená lhůta je zcela jednoznačně lhůtou toliko pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 As 295/2018-37). Zmeškání zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí tak nemůže samo o sobě zpochybnit zákonnost prvostupňového a ani napadeného rozhodnutí. Porušení lhůty nicméně může představovat titul pro náhradu škody nebo nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. V některých případech by uvedené porušení lhůty pro vydání rozhodnutí mohlo vést k dalším řízením (řízení o žalobě proti nečinnosti dle ust. § 79 a násl. s. ř. s., či o zásahové žalobě dle ust. § 82 a násl. s. ř. s. - srov. rozsudek Městského soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 11 A 174/2017-38). Městský soud tak uvedenou námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
41. Městský soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že k výzvě k odstranění vad její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zapomněla přiložit pouze jeden dokument – potvrzení finančního úřadu o neexistenci nedoplatků, přičemž toto absentující potvrzení nepředstavuje podstatnou náležitost žádosti, kterou požaduje zákon; tato náležitost není uvedena ani na informativních stránkách Ministerstva vnitra. Takový požadavek je tedy v rozporu s ust. § 6 odst. 2 správního řádu. Správní orgán prvního stupně mohl žalobkyni po doplnění její žádosti v následujících 16 měsících před vydáním rozhodnutím opětovně vyzvat k odstranění vad žádosti.
42. Městský soud k této námitce uvádí, že ust. § 46 odst. 7 ve spojení s ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců výslovně uvádí, jaké obligatorní náležitosti je cizinec povinen ke své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit. Mezi tyto náležitosti dle ust. § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců zákonodárce výslovně řadí potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že cizinec nemá vymahatelné nedoplatky. Díkce ustanovení § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců je tak jednoznačná, jedná se o obligatorní náležitost předmětné žádosti. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobkyně, že tato náležitost žádosti (potvrzení finančního úřadu o nedoplatcích – tzv. potvrzení o bezdlužnosti) nebyla vůbec uvedena na informativních stránkách Ministerstva vnitra. V dané věci je totiž rozhodné, jaké náležitosti žádosti stanovují právní předpisy (zde zákon o pobytu cizinců), kterými

jsou správní orgány a žalobkyně vázány, nikoli informativní stránka Ministerstva vnitra, jak žalobkyně bez dalšího zdůvodnění v žalobě namítala.

43. Z výše uvedených důvodů tak městský soud neshledal důvodnou ani (obecnou) námitku, že požadavek na doložení takové náležitosti je v rozporu s ust. § 6 odst. 2 správního řádu, tj. zásadou hospodárnosti a flexibility při činnosti správního orgánu.
44. Městský soud dále uvádí, že absence předmětného dokumentu jako jedné z obligatorních náležitostí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání představuje podstatnou vadu žádosti ve smyslu ust. § 45 odst. 2 správního řádu a takový nedostatek odůvodňuje také postup správního orgánu dle tohoto ustanovení správního řádu.
45. Správní orgán prvního stupně postupoval správně, když žalobkyni s ohledem na zjištěné vady žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval k jejich odstranění ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení, a to výzvou ze dne 17. 10. 2012, č. j. OAM-59381-4/DP-2012, která byla žalobkyni doručena dne 29. 10. 2012. Žádost žalobkyně totiž neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 ve spojení s § 35 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona o pobytu cizinců, a to originál cestovního dokladu, doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, doklad o cestovním pojištění, platební výměr daně z příjmu (o který správní orgán prvního stupně v předmětné výzvě ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. f) zákona o pobytu cizinců současně požádal), potvrzení finančního úřadu o nedoplatcích (tzv. potvrzení o bezdlužnosti) a fotografii. Správní orgán prvního stupně absentující náležitosti žádosti ve výzvě podrobně popsal a žalobkyni současně poučil o následcích neodstranění nedostatků ve stanovené lhůtě, tj. že v takovém případě bude řízení o její žádosti zastaveno dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobkyně přes řádné poučení o následcích nesplnění této výzvy ve stanovené lhůtě svou žádost řádně nedoplnila a žádost tak nadále nebyla perfektní a trpěla vadami – nadále absentovalo potvrzení finančního úřadu o nedoplatcích (tzv. potvrzení o bezdlužnosti). Na tomto místě městský soud zdůrazňuje, že řízení lze zastavit pouze tehdy, jestliže vady dosahují takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tak nemůže být jakákoliv formální vada, ale pouze taková vada, jež svou povahou skutečně brání pokračovat v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V nyní posuzované věci se jednalo o obligatorní náležitost, kterou byla žalobkyně povinna k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle zákona předložit (ust. § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Nedoložení této obligatorní náležitosti tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost uvedenou náležitost žádosti posoudit jak po formální, tak i po obsahové stránce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24). Městský soud tak musí konstatovat, že správní orgán prvního stupně nepochybil, když řízení o žádosti žalobkyně dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil pro neodstranění podstatných vad žádosti, jež bránily pokračování v řízení, a to prvostupňovým rozhodnutím ze dne 20. 3. 2014, č. j. OAM-59381-12/DP-2012, které bylo žalobkyni doručeno dne 28. 3. 2014.
46. Městský soud pro úplnost uvádí, že na tomto správném závěru správního orgánu prvního stupně, resp. žalovaného nemohla změnit ničeho ani skutečnost, že žalobkyně svou žádost

doplnila o absentující dokument – potvrzení finančního úřadu o nedoplatcích (tzv. potvrzení o bezdlužnosti) dne 24. 4. 2014, tj. až v odvolacím řízení. Žalobkyně ani neuvedla žádný důvod, proč uvedené potvrzení (datované dnem 22. 4. 2014) nemohla uplatnit dříve, popř. že by žalobkyni nebylo orgánem prvního stupně umožněno předložení takového dokumentu (§ 82 odst. 4 správního řádu).

47. Jak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uvedl, předmětné řízení je vázáno zásadou koncentrace řízení upravenou v ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Smyslem této zásady je předcházet obstrukcím ze strany účastníků řízení. Provádění důkazů má probíhat v řízení před orgánem prvního stupně, jež má nejbližší k účastníkům řízení. Skutkový a právní stav posuzuje orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ke dni vydání takového rozhodnutí. Naproti tomu žalovaný jako odvolací správní orgán pouze posuzuje napadené rozhodnutí z pohledu jeho souladu s právními předpisy a v zásadě tak nemá možnost skutkového přezkumu. Zásada koncentrace řízení může být prolomena dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu pouze v případě řízení, ve kterém má být správním orgánem z moci úřední uložena povinnost. V nyní posuzované věci se nicméně jedná o řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Městský soud na tomto místě pro úplnost dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017-26, podle kterého z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě; taktéž se tato zásada uplatní v pobytovéch věcech cizinců a žádné odchylky se zde nepřipouštějí. Odvolací orgán tak nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2019, č. j. 3 A 38/2016-44). Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí též zhodnotil, že „*aplikace zásady koncentrace řízení v takovém případě není zbytečným formalismem*“, přičemž městský soud se s tímto názorem zcela ztotožňuje. Žalobkyně ve správním řízení neuvedla a ani neprokázala žádné zákonem předvídané skutečnosti, jež by mohly vést k prolomení zásady koncentrace řízení v nyní posuzované věci. Městský soud tak shrnuje, že v nyní posuzované věci bylo třeba zásadu koncentrace řízení plně uplatnit a nebylo tedy možné přihlížet k novým skutečnostem, které žalobkyně doplnila v odvolacím řízení.

48. Městský soud musí dále konstatovat, že žalobkyni byla k doplnění její žádosti poskytnuta dostatečně dlouhá doba. Žalobkyně byla správním orgánem prvního stupně řádně vyzvána k odstranění vad žádosti a musela si tak být vědoma, že její žádost je neúplná. Žalobkyni byla k doplnění její žádosti stanovena lhůta 30 dnů od doručení předmětné výzvy; žádost byla žalobkyni doručena dne 29. 10. 2012. Žalobkyně na základě této výzvy svou žádost také částečně doplnila, nicméně neúplně, když správnímu orgánu prvního stupně nepředložila všechny obligatorní náležitosti žádosti – potvrzení finančního úřadu o nedoplatcích (tzv. potvrzení o bezdlužnosti). Lhůta pro doložení všech požadovaných dokumentů tak žalobkyni marně uplynula dne 28. 11. 2012. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 3. 2014 a žalobkyni bylo doručeno dne 28. 3. 2014, tedy déle než 16 měsíců po uplynutí stanovené lhůty. Městský soud tak musí konstatovat, že žalobkyně měla dostatek času absentující doklad dodatečně doložit. Správní orgán prvního stupně tak postupoval v souladu se správním řádem, když vydal prvostupňové rozhodnutí a řízení o žádosti zastavil. Správní orgán prvního stupně nebyl povinen žalobkyni opětovně vyzývat k odstranění vad žádosti, jestliže žalobkyně vady své žádosti na základě první (jediné) řádné

a zcela dostatečně podrobné výzvy neodstranila. Bylo ve vlastním zájmu žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně řádně a včas doložit dokumenty požadované zákonem, jestliže v řízení žádala správní orgán prvního stupně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2019, č. j. 3 A 38/2016-44). Městský soud tak uzavírá, že žalovaný postupoval zcela v souladu se správním řádem, když s odkazem na zásadu koncentrace řízení vydal napadené rozhodnutí a nepřihlížel k pozdě podanému potvrzení finančního úřadu o neexistenci nedoplatků datovaný ze dne 22. 4. 2014.

49. Městský soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že po doplnění své žádosti nebyla správním orgánem prvního stupně vyzvána k možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a nemohla se tak k nim vyjádřit (ust. § 36 odst. 2 a 3 správního řádu).
50. Jak z uvedeného ustanovení ust. § 36 správního řádu vyplývá, podle odst. 2 citovaného ustanovení má účastník řízení právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádá, poskytne mu správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak. Jestliže zákon nestanoví jinak, musí být účastníku řízení podle relevantní části odst. 3 citovaného ustanovení před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
51. K tomu městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2006, č. j. 7 A 112/2002-36, uvádí, že smyslem uvedeného ustanovení „*je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci*“ (dále také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013 – 56, včetně tam uvedené judikatury). V nyní posuzované věci ovšem nejprve vyvstává otázka, zda vydání takové výzvy dle § 36 správního řádu před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu vůbec přichází do úvahy. Touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Azs 210/2016-48. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku připomněl, že usnesení o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nezakládá, nemění ani neruší práva nebo povinnosti a ani nemá povahu deklaratorního rozhodnutí, tedy se nejedná o „*rozhodnutí ve věci*“ a v takovém případě tak není na místě uvažovat o vydání výzvy dle § 36 správního řádu. Městský soud tak musí konstatovat, že v nyní posuzované věci bylo vydáno procesní rozhodnutí (usnesení o zastavení řízení dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu), nikoli rozhodnutí ve věci samé (meritorní rozhodnutí), a správní orgán prvního stupně tak nepochybil, když žalobkyni před vydáním procesního rozhodnutí nevyzval k možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu ust. § 36 odst. 2 a 3 správního řádu.
52. Městský soud k obecným námitkám žalobkyně, že správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný svým postupem porušil základní zásady činnosti správních orgánů, resp. porušil ust. § 2 odst. 3, § 3 a ust. § 4 správního řádu, ve stejné míře obecnosti uvádí, že žádná procesní pochybení v postupu správních orgánů neshledal. Správní orgány respektovaly základní zásady činnosti správních orgánů (včetně zásad uvedených v § 2 správního řádu –

zásady ochrany práv nabytých v dobré víře a zásady proporcionality), zjistily skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu, žalobkyni poskytly přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech a umožnily jí uplatňovat její práva i oprávněné zájmy (§ 4 správního řádu). Městský soud neshledal přílehlavými ani žalobkyní namítané nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 28/98 a Pl. ÚS 5/01, zabývající se otázkou proporcionality zásahu správního orgánu do subjektivních práv.

53. Městský soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil skutkové okolnosti, když nesprávně posoudil existenční minimum žalobkyně; správní orgán dle žalobkyně vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně žije se svým manželem ve společné domácnosti, přestože žije sama. Žalovaný a ani správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vůbec nepřihlédli k dopadům znemožněním pobytu žalobkyně na území ČR do jejího práva na soukromý a rodinný život. Napadené rozhodnutí, resp. ani prvostupňové se nezabývalo tím, že žalobkyně na území ČR pobývá dlouhodobě, že žalobkyně po tu dobu přerušila veškeré vazby v zemi původu a nemá se kam a ke komu vrátit; žalobkyně se naučila dobře česky, je zde zvyklá, má zde práci, chová se slušně, daně platí řádně, neporušuje zákony.
54. K těmto námitkám městský soud uvádí, že je neshledal důvodnými. Skutkově podobnou věcí se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 – 24, ve kterém posuzoval rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud se v uvedené kasační stížnosti mimo jiné zabýval otázkou, zda je z důvodu nedoložení chybějících náležitostí žádosti na místě správní řízení zastavit podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nebo podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. v režimu kterého z těchto dvou zákonů. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí poukázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým byl s účinností ode dne 1. 1. 2011 změněn zákon o pobytu cizinců, podle níž „[ú]prava § 56 odst. 1 písm. e) má vliv i na řízení o žádostech o povolení k dlouhodobému pobytu. I v tomto případě bude při nepředložení náležitostí k žádosti postupováno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu“. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí dospěl k závěru, že z důvodové zprávy jasně vyplývá úmysl zákonodárce, že žádosti cizinců, jež neobsahují všechny zákonem stanovené náležitosti, nemají být zamítány podle ust. § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tj. v režimu zákona o pobytu cizinců, ale podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Městský soud v Praze tak ve shodě se závěry vyslovenými v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uzavírá, že ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně (§ 174a zákona o pobytu cizinců) nemohla být v nyní posuzované věci vůbec aplikována, když správní řízení bylo zastaveno v režimu správního řádu (dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu). Správní orgán prvního stupně a ani žalovaný tak ve věci nijak nepochybili.
55. Městský soud na tomto místě musí uvést na pravou míru, že žalobkyně v žalobě zcela nesprávně tvrdila, že správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil existenční minimum žalobkyně, když podle tvrzení žalobkyně vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně

žije se svým manželem ve společné domácnosti, přestože žije sama. Městský soud musí podotknout, že z obsahu správního spisu a ani z napadeného rozhodnutí, resp. ani z prvostupňového rozhodnutí, nevyplývá, že by správní orgány tuto otázku jakkoli posuzovaly, což je zřejmé také ze skutečnosti, že v řízení o žádosti žalobkyně došlo k vydání procesního rozhodnutí, nikoli rozhodnutí meritorního.

56. Na uvedených závěrech nemůže ničeho změnit ani odkaz žalobkyně na vyrozumění Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 12. 5. 2017, č. j. KRPA-153210-14/ČJ-2017-000022, v řízení o správním vyhoštění žalobkyně z území členských států EU dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, vedeného pod sp. zn. KRPA-153210/ČJ-2017-000022, ve kterém bylo žalobkyni sděleno, že by rozhodnutím o správním vyhoštění bylo nepřiměřeno zasaženo do soukromého a rodinného života cizinky a současně bylo prokázáno, že žalobkyně není držitelkou platného oprávnění k pobytu. K této námitce městský soud uvádí, že předmětné vyrozumění Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy bylo vydáno ve zcela odlišném řízení – v řízení o správním vyhoštění, a toto vyrozumění tedy nemá žádný dopad na rozhodování správního orgánu prvního stupně, resp. ani žalovaného v nyní posuzované věci žalobkyně – v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.
57. Stejně tak je dle názoru městského soudu zcela irelevantní námitka žalobkyně, že v její věci došlo k přehnanému formalismu a nepřiměřené přísnosti, a to zejména z důvodu nepřihlídnutí k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
58. Jak již bylo městským soudem výše uvedeno, v případě zastavení řízení o žádosti žalobkyně dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. v režimu správního řádu, bylo posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců z povahy věci vyloučeno. Tuto námitku městský soud shledal taktéž nedůvodnou.
59. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [redacted], a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 4. prosince 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu